

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminecă.

Preful unui exemplar: 1 Leu

Dumineca Florilor.

Florile sunt semnul celor mai gingașe simțiri. Bucuria și întristarea în flori își au prietenii cei mai delicați. Dragostea față de cei vii și față de cei morți ne-o arătam prin aducere de flori, cari prin petalele lor fragede, prin culorile încântătoare și prin mirosul lor îmbalsamat, arată simțirea pe care cu vorbe nu putem să o spunem.

Este minunată rânduiala Bisericii care pe Isus, ființa cea mai vrednică de iubire, la intrarea Sa în Ierusalim, ni-L arată încunjurat de flori; de flori care I le-au așternut mâini iubitoare, le-au rupt mâini însuflețite de dragoste.

Dar cum s'a întâmplat?

Era cu 6 zile înainte de Paști. Isus era în Vitania la prietenul Său Lazar, pe care-l înviase din morți. O cină prietenească, încălzită de dragostea nefățărită a căsenilor, a fost introducerea drumului mării a lui Isus înflorit la început și sfârșit pe culmea Golgolhei. Maria, sora lui Lazăr, ca semn de adâncă stimă față de Isus, îi spală picioarele cu miresme de nard și le șterge cu părul capului ei. Iuda, omul sgârceniei, al folosului material nu se bucură de această risipă de ulei scump. Sufletul acestuia n'a fost îmbalsamat niciodată de dragoste nefățărită; el n'ar fi dat niciodată nici flori, nici parfum; el n'ar fi strigat nici odată „Osana”, dacă nu nădăjduia din'aceasta folos. Ce bine e, că sunt inimi calde cari știu să dea flori și simțire acolo unde nu mai este câștig, căci altcum altarele ar rămânea neîmpodobite de flori. neîmbalsamate de fum de tămâie; morții noștri în sicrie neîmpodobite de fragedele produse ale primăverii ar merge neplânși de nimeni, pe cea diu urmă cale.

Observația lui Iuda, ce prevederi negre a trezit în sufletul Mântuitorului! Inmormântarea ce I se va face îngrabă, lipsită de balsam, lipsită de flori, lipsită de prieteni, stropită numai de șiroaiele lacrimilor unei mame înduioșate.

A doua zi, cu acest suflet, cu aceste prevederi se apropie de orașul preamării Sale prin groaznicele chinuri ale crucii.

Orașul în sărbătoare răsună de cântecele de „Osana”; casele împodobite de flori și drapelul sunt luate la întrecere de către pardoseala străzilor, acoperită și ea de flori, de frunze de finic, de veșminte! Iar Isus, ca un adevărat împărat, pe mânzul asinei, conform prorociei: „Nu te teme fata Sionului; iată Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei” — intră ca să cucerească prin moartea Sa un tron, pe care-L are dinainte de vremuri de-asupra stelelor.

Ce ambiție neînțeleasă! Un Împărat, cel mai puternic decât toți împărații, a căruia stăpânire este eternă și neclătinată, are ambiția ca să cucerească — prin o moarte îngrozitoare — acest tron și în cunoștința oamenilor! Ce ambiție dumnezeiască! A suferi pentru cei nevrednici ca să-i ridice la Sine! A muri, ca ceice nu iubesc, să fie împărtașiți de iubire! —

Noi, Isuse Hristoase, în ziua intrării Tale î-Ți jertfim flori, ca ele să se frângă și să se usuce arătându-ne dragostea pentru Tine; Tu îți jertfești trupul și inima, cele mai gingașe făpturi ale puterii divine... ca să ne îmbrățișezi cu întreaga Ta iubire!.. Ce deoseviri între noi și între Tine! Ce depărtări, într'adevăr cerești, între dragostea noastră și dragostea Ta! „Osana” ție Doamne!

Marele mucenic George.

Creștini se numesc acei oameni botezați, cari cred în Isus Hristos și în învățătura și legea Lui sfântă. Sfânta maică Biserică numește de mucenici (martiri) pe acei creștini, cari și-au jertfit viața pentru legea și învățătura Domnului Nostru Isus Hristos și cari prin vărsarea sângelui au mărturisit și adevărit obârșia dumnezească a religiei creștine. Un atare mucenic mărit a fost și sfântul și marele biruitor George.

Sfântul George a fost fiu de ostaș roman nobil și bogat, născut în Capadochia din Asia Mică. Părinții lui creștini l-au dedicat carierei militare, a devenit ostaș, apoi mai târziu pentru însușirile sale militare alese: supunere, ascultare, curaj, destoinicie și înțelepciune, a fost ridicat și avansat la rangul de comandant al oștirilor împărătești de către împăratul păgân Dioclețian. Dar n'a purtat mult aceasta înaltă dregătorie, deoarece a fost ales de Dumnezeu, să devină un nebiruit ostaș al Împăratului creștinismului, a lui Isus Hristos.

Când crudul împărat păgân: Dioclețian, cu sfetnicii săi, au hotărât omorirea creștinilor și stărpirea lor cu puterea armelor, s. George, care deja din pruncie era creștin și care în calitate de comandant al oștirilor a participat la acest plan și sfat diavolesc al stăpânului său, n'a putut suferi și răbda punerea în practică al acestui plan infernal, ci cu convingerea de adevărat creștin, cu curajul recerut, în mod deschis și limpede a replicat împăratului, că: creștinii sunt cei mai buni supuși ai împărăției, cei mai viteji ostași în armată, deci este o mare nedreptate prigonirea lor pe motivul, că nu voiesc a se închina idolilor, numai cei orbi sufletește pot cinsti idolii, ca pe Dumnezeu și în urmă a provocat pe însuși împăratul, ca să se boteze și să devină creștin, prin care fapt țara lui va fi mântuită de dușmani și sufletul de osândă.

Chemat fiind sf. George de către împăratul păgân infuriat de aceste vorbe a comandantului lui de mai înainte mult iubit, ca să jertfească idolilor în biserica păgână — la rugăciunile Sfântului s'au sfărâmat toți idolii păgânești și prefăcându-se în apă s'au scurs afară din biserică. Pentru aceasta cântă s. Biseriea: „Cu nădejde fiind întărit, cu dragoste și cu credință îngrădindu-te George și cu puterea lui Hristos puternic făcându-te

înșelăciunea idolilor ai surpat.” (Mineu)

Ca urmare a convingerei creștine și nevoind sf. George a conduce oastea contra creștinilor, a fost deștituit din postul de comandant și a fost încarcerat, iar pentru chinuirea lui s'au iscodit cele mai groaznice chinuri. A fost străpuns în pept cu sulița, l-au legat de o roată ținută cu cuie ascuțite și rostogolit la vale de pe un munte înalt, a fost aruncat într'un cuptor de foc, i-au pus în încălțămintele Sfântului cuie în tălpi și a fost silit să alerge bătut fiind cu un sbiciu din vine de bou. Sf. George le-a răbdat toate și cu darul lui Dumnezeu, de toate ranele sale s'a vindecat, despre care luminat ni se vorbește nouă prin rostul s. Biserici: „Nici fierele, nici roatele, nici focul, nici cușitele nu pot să mă despartă pe mine de dragostea lui Hristos-Dumnezeul Nostru.”

Pentru toate aceste întâmplări și deoarece chiar și împărăteasa Alexandra, soția împăratului și alți mulți păgâni văzând minunile săvârșite de Dumnezeu prin sf. George s'au botezat și au devenit creștini, împăratul Dioclețian aprins fiind de mânie a poruncit să-i se taie capul Sfântului, ceea ce sa și întâmplat în 23 Aprilie anul 303 după Hristos.

Sf. George a mai săvârșit și următoarele minuni: a redat viața bouului unui om sărac, a ucis pe înfricoșatul șarpe (balaur) al mării, căruia păgânii în toată ziua îi jertfeau câte un prunc de al lor. A vindecat pe un păstor mușcat de un șarpe veninos, a înviat pe un mort care la întrebarea, că pe ce timp a trăit, a răspuns, că înainte de venirea lui Isus Hristos și pentru că s'a închinat idolilor suferă chinuri în cealaltă viață. Împărăteasa Alexandra și servitorii împărătești: Apollo, Isachie. și Cvadrat asemenea au suferit moarte de mucenici pentru legea lui Hristos, a căror exemplu l-au urmat cu zecile de mii, așa, că: „sângele mucenicilor este sămânța creștinismului.” Urmarea a fost, că în cinstea sf. George s'au zidit biserici în Roma, în Constantinopol; este onorat în Germania, Franța, în Anglia, unde este în mod deosebit cinstit ca patronul oștirea dela anul 1222. Asemenea este în mod special onorat și de Biserica noastră, însă suferințele lui minunate și minunile săvârșite prin dânsul au străbătut întreg pământul, încât toate neamurile creștine l-au primit ca de patron al lor și de patron al armatelor.

Sf. George ni se înfățișează și este închipuit, ca un ostaș puternic, înarmat cu scut și lance, călărind pe un cal volnic, care calcă peste un balaur îngrozitor iar pe unele icoane se află închipuit aflându-se lângă dânsul o fecioară timidă ținând în brațe o mielușică. Fecioara și mielușica însemnează Biserica și credința creștină, pe care păgânii voră a o zugruma și sf. George a apărat-o eșind biruitor.

Să imităm și noi virtuțile sfântului George: conștiințiozitatea, tăria credinții, curajul de a apăra Biserica catolică și legea lui Hristos în contra atacurilor multor dușmani din zilele noastre, intonând cântarea de mărire: „La ajutorul tău cel apărător și grabnic alergând noi credincioșii ne rugăm, luptător al lui Hristos, că noi cei ce te mărim pre tine, să scăpăm prin tine din smintelele inimicului și din toate pericolele și răutățile, ca să strigăm: Bucură-te Martire George!”

D. V.

Patimele lui Isus.

Patimile lui Isus sunt suferințe, cari întrec orice imaginație omenească. Suferințe cari se compun din trei factori: din suferința fizică și morală, care a trebuit Mântuitorul să o îndure, din suferința sentimentală, — că poporul ales s'a arătat atât de neînțelegător — și din suferința cea mai mare, în prevederea viitorului în care vor fi oameni pe acest pământ cu sufletul lui Iuda, al fariseilor și al soldaților cruzi.

Duminecă, încă triumfător a intrat Isus în Ierusalim, între ploaie de flori, între frunze de palmieri. Picioarele măgarului care l-a dus pe dulcele Mântuitor au călcat pe mantalele celor mai aleși ovrei și din gura sutelor și sutelor de oameni au răsunat osananele. Dar ochii blânzi ai lui Isus au rămas înorași, El între flori vede cuiele, cu cari va fi pironit de Cruce, între frunzele de palmieri își vede Crucea și din osananele aude strigătele îngrozitoare, cari vor răsună de pe buzele, cari acum îi cântă aceste: Răstignește-L!

Și peste patru zile tocmai când Isus a fă-

cut oamenilor cea mai mare milă, tocmai când le-a dat fericirea supremă pentru toate vremurile, instituindu-le Sacramentul mare, când ni s'a dat pe El, Insușile în Taina Euharistiei, a trebuit să fie vândut călăilor. După cina cea din urmă, a mers Isus cu apostolii Lui în grădina Ghetsimani și acolo a simțit durerea cea mai mare, care a încercat vreodată o ființă, L'a cuprins un desgust față de toate ticăloșeniile lumii, pentru care El, cel mai curat, trebuie să ispășească; groaza de moartea pe Cruce, trădarea învățacelui, slăbiciunea Apostolilor, persecuțiile prin cari vor trece credincioșii, ca piatră de moară s'au îngreunat pe sufletul Lui și stors de pe fața gingașă și obosită sudoři de sânge. Dar El, deși îl roagă pe Tatăl să ia dela El paharul de suferințe, — este gata de a împlini voia Tatălui. Toate suferințele lumii au trecut prin inima lui Isus în această noapte. Și noi trebuie să știm, că suferințele noastre au fost odată trăite de Isus și așa ne va fi mai ușor a suferi.

Și apoi cu sărutul lui Iuda se începe șirul lung al patimelor, care numai pe Golgota se vor sfârși. L-au prins și L-au dus la Caiafa, unde Isus în liniște rabdă întrebările arhiereului, știind, că acele au un singur scop: să arate vinovăția Lui. Aici a fost palmuit, batjocorit și a trebuit să sufere și durerea cea mai adâncă cauzată de lașitatea lui Petru, care s'a lepădat de trei ori de El. Petru s'a lepădat de Isus, dar imediat i-a părut rău de aceasta și în toată viața lui a ținut penitență. Dar noi?!

După aceea, L-au dus la Pilat, unde poporul a preferat Mântuitorului pe răufăcătorul Varava, pe care l-a judecat mai demn de grajere decât pe Isus și au pornit spre muntele Golgota, unde sosind îl răstignesc. Bunătatea Lui neobosită încă și pe Cruce mângăie, încurajează și tâlharului pocăit de lângă El, îi promite încă pe ziua aceea paradisul. Dar și la noi se gândește, când în persoana sf. Ioan ne dă de mamă pe Sf. Maica Maria. Și câtă durere e în ultima Lui exclamare: Eloi, eloi! Lama sa

bahtani? Dumnezeuul meu. Dumnezeuul meu! Dece m'ai lăsat? Apoi strigând; „Părinte, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu” — a murit...

Natura neînsuflețită a simțit moartea Lui. Soarele s'a întunecat, catapeteasma bisericii s'a rupt. Numai noi, cari suntem adevărații asasini ai dulcelui Mântuitor nu simțim nimic la privirea morții aceste. Și El cât a suferit pentru mine, pentru tine, pentru noi toți. Din iubire a suferit, ca să ne scape din puterea întunerecului. Și noi să nu-i dăm nici o mică satisfacție, să nu-i ajutăm a duce Crucea, să nu-i ștergem fruntea, să nu-i întindem apă de băut, să nu-i ușurăm suferințele? Prin păcatele noastre să-L răstignim zilnic?! Nu, nu, nevinovatele și bunele Isus. Tu ai murit pentru noi, noi de azi pentru Tine vom trăi!

Dr. Irina Berinde

La reuniunea mariană „Bunavestire” a elevilor școlii normale din Sighet în ziua de 25 Martie s'a făcut alegerea noului comitet sub conducerea Pr. Darie Vlad profesor. Ședința a fost o adevărată sărbătorire a P. V. Marie. Poezii, imnuri, orchestră, orgă, coruri au lăudat pe Maica Domnului. Vorbirea înflăcărată a Pr. D. Vlad, precum și a elevilor Niste și Grad au arătat calea de urmat: lupta

la care, trebuie să se pregătească dascălii. Lupta se va da împotriva demoralizării și pentru ridicarea neamului. — Noul președinte al comitetului a fost ales în persoana elevului Radu P. Noului comitet dorim spor la muncă, drum deschis spre lumină, spre scopul dorit.

Programul

Serviciilor divine în săptămâna mare la Biserica rom. unită din Sighet.

Luni, Marți și Miercuri: în 25, 26 și 27 April crt. dimineața credincioșii se mărturisesc, apoi la sf. Liturgie (ora 10 a. m.) se împărtășesc.

Joi, (în 28 April crt.) dimineața mărturisire; la ora 10 sf. Liturgie și cuminecare. La orele 6 p. m. Evangeliile sfințelor Patimi (Trastii).

Vineri (29 Aprilie c.) la ora 9 oficiul ceasurilor. D. m. la ora 4 Mânecarea Sft. Patimi.

Sâmbătă (30 Aprilie c.) dimineața mărturisire și la ora 10 sf. Liturgie și cuminecare.

Duminecă (1 Mai c. praznicul sf. Paști) dimineața la orele 3 Mânecarea sf. Invieri; la orele 8^{1/2} a. m. sf. Liturgie și binecuvântarea păștilor. D. m. la orele 4 vecernie.

Luni (2 Mai c.) și **Marți** (3 Mai c.) la orele 10. a. m. sf. Liturgie, d. m. la orele 4 vecernie.

Sighet, la 18 Aprilie 1931.

Oficiul parohial

Calendar săptămânal.

24—30 Aprilie 1932.

- 24. Dumineca Florilor (Ev. d. Ioan 12, 1.)
- 25. Luni Ev. Marcu
- 26. Marți M. Vasile
- 27. Miercuri M. Simeon
- 28. Joia mare (Ev. d. Mat. 26, 2)
- 26. Vineria Sf. Patimi
- 30. Sâmbătă Ap. Iacob.